

El prelat de l'Opus Dei a Barcelona: «Siguem sembradors de pau i d'alegria»

Mons. Fernando Ocáriz va mantenir diverses trobades amb fidels de la prelatura, al seu pas per Barcelona els dies 5, 6 i 7 d'agost. A més d'aquestes reunions, durant l'estada a la Ciutat Comtal, monsenyor Ocáriz va visitar la Basílica de la Mercè, com va fer sant Josepmaria en tantes ocasions. El diumenge 7 a la tarda, el prelat de l'Opus Dei va tornar cap a Roma.

08/08/2022

“Recuperar l'alegria mirant la creu del Senyor”

En les reunions amb fidels i amics de la prelatura, Mons. Ocáriz va insistir en l'alegria. “Hem d'estar contents; tenim, per dir-ho així, l'*obligació* d'estar contents. De vegades pot no ser fàcil, perquè passem dificultats, podem tenir patiments d'un tipus o altre, contrarietats, que humanament tendeixen a treure'ns l'alegria, a enutjar-nos, entristir-nos una mica. Però aleshores hem de reaccionar aviat, sense esperar que hi torni sola; la podem recuperar sempre mirant la creu del Senyor”.

A una pregunta de Maria Carme, de Girona, sobre l'alegria el Prelat va respondre que “l'alegria és una situació de l'ànima que es produeix

per la consciència del bé. Per recuperar la joia quan la perdem, cal pensar en el bé que tenim, infinit, que és Déu amb nosaltres. *Si Deus nobiscum, quis contra nos?*, Si Déu és amb nosaltres, qui contra nosaltres? Sempre hi ha motius per estar contents, passi el que passi, precisament per això, perquè Déu és amb nosaltres”.

El Pare es va referir a la lletania del rosari en què diem que “la Verge és causa de la nostra alegria, la que ens ha lliurat Jesús, que és la nostra alegria”. I va afegir com podem viure l'alegria: “El cos estira l'ànima, igual que l'ànima estira el cos. Podem somriure quan estem cansats. Quan l'alegria comença a disminuir, somriure. El sol gest...”.

“Recordeu -va afegir- que el nostre Pare [sant Josepmaria] deia que de vegades la mortificació més important és un somriure. Perquè de

vegades estem preocupats, estem cansats, perquè ens han fet una jugada... Somriure no és una ficció, no és senyal d'hipocresia. És un esforç positiu que fem per manifestar que tenim dins nostre el Senyor i que tenim també, altrament, molt present la Mare de Déu”.

Déu vol necessitar la nostra pregària i el nostre afecte

“El Senyor –va dir en un altre moment el prelat de l'Opus Dei– vol necessitar de nosaltres, sense necessitar de nosaltres. Com vol la nostra pregària, sense necessitar la nostra pregària. Vol que li demanem les coses; ho diu a l'Evangelí: *demandeu i se us donarà*. Quina necessitat té el Senyor que li demanem les coses? En si mateix, cap necessitat, sap molt millor que nosaltres què ens cal. Però vol necessitar la nostra pregària, com vol necessitar el nostre afecte. És evident

que si és així és perquè ens convé a nosaltres. I això és per tant com ens estima. Perquè pregar, obrir la nostra ànima, és una cosa molt bona per a nosaltres”.

“Déu vol necessitar del nostre amor, del nostre lliurament, de la nostra correspondència. I, a més, hi ha tants altres motius directament de joia! Hi ha tants motius positius per alegrar-nos, de donar gràcies a Déu! També cal demanar l'alegria en allò que és bo per a donar gràcies al Senyor i, igualment, per transmetre-la. Intentar sempre ser, malgrat que alguns cops tinguem poca capacitat, sembradors de pau i d'alegria.”

“Clama, ne cesses”

Mons. Fernando Ocariz va recordar que fa 52 anys, el 6 d'agost de 1970, el fundador de l'Obra, sant Josepmaria, va rebre una locució divina: *Clama, ne cesses!*, “crida ben fort, no t'estiguis de cridar”, que són paraules

del Llibre d'Isaïes. Va afegir que el mateix sant Josepmaria havia insistit en la importància de la pregària en una carta que va escriure a les seves filles i fills el juny de 1974: “Pregària: aquesta és la nostra força. No hem tingut mai cap altra arma”.

“El més important, el més eficaç –va comentar el Pare– és la Missa, perquè és el sacrifici del Crist, la unió amb Ell en la comunió. Per això la Missa és la principal pregària”. Hi va afegir que “la feina també és pregària”.

“Moltes vegades -va prosseguir- la pregària és petició, aquest *Clama, ne cesses!*, però també és altres vegades simplement, sense paraules, mirar el Senyor, saber-nos contemplats per Ell, saber-nos estimats per Ell. De manera que podem transformar en pregària tot el que fem, tot el que pensem, tot”.

Així serem “sembradors de pau i d'alegria”. “Que no siguem gent que

posa nerviós el personal”, va dir en to d'humor.

El motu proprio “*Ad charisma tuendum*”

Fernando, que treballa a l'IESE, va demanar a Mons. Ocáriz sobre el recent motu proprio “*Ad charisma tuendum*”, que fa referència a l'Opus Dei i que, en paraules del Prelat, "acceptem filialment". Va animar a “pregar pels retocs als Estatuts, com ha demanat el Papa”, que "fan referència sobretot a la relació de l'Obra amb la Santa Seu". Com en altres ocasions, durant aquests dies Mons. Ocáriz ha demanat pregàries perquè, en aquest procés, sapiguem ésser plenament fidels al carisma de sant Josepmaria, “tal com el Sant Pare escriu al motu proprio”.

El celibat apostòlic

El Prelat també va parlar sobre el celibat apostòlic, arran d'una

pregunta de Mn. Pablo, sacerdot que atén una tasca apostòlica amb batxillers, sobre les dificultats que algunes persones tenen per lliurar-se a Déu vivint la vocació de numeraris, numeràries, agregats o agregades de l'Opus Dei.

“Hi ha un punt clau -va explicar el Pare-, que és el celibat apostòlic. Hi ha força gent, molt bona, molt preparada, que ve als mitjans de formació, que té vida interior. Ara bé, el celibat els fa enrere, a molts. I potser -cada persona és diferent- d'alguna manera hi ha una visió del celibat com pur sacrifici. És veritat que té una dimensió de sacrifici, de renúncia al matrimoni, al qual tendeix tothom de manera natural. El celibat té aquesta dimensió de sacrifici”.

“Però no ens podem quedar aquí, com de fet no ens quedem aquí a la nostra vida quotidiana. Tampoc a

l'hora de discernir les vocacions al celibat. Cal saber mostrar el do grandíssim: el celibat apostòlic és un gran do de Déu. Entendre'l en la seva dimensió directa i positiva, en allò que és la plenitud de lliurar-se, la plenitud del propi amor, a Jesucrist, a Déu; i des de Déu a totes les ànimes. És una capacitat d'estimar enorme, la del celibat apostòlic ben viscut. I això és el que fa feliç, com ho recordava sant Josepmaria: “El que cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat”. El celibat és un do que rebem de Déu per a un amor molt més gran”.

Matrimonis sants

“Cal comptar -va afegir- que no és que el matrimoni no tingui sacrifici. El matrimoni suposa força sacrifici. I en molts aspectes, en molts, el matrimoni és més dur que el celibat. Només cal pensar una mica en la realitat de tantes ruptures, sobretot

en matrimonis que no estan ben fonamentats en el sagrament. Perquè és dur. Inicialment sembla una novel·la rosa, però després amb el pas dels anys, la fidelitat matrimonial suposa un gran esforç. Hi ha matrimonis cristians molt sants, que són heroics.

I què és el millor? El millor no és ni una cosa ni l'altra, sinó allò que Déu demana a cadascú. Cal plantejar-se les coses amb sinceritat davant de Déu, a l'hora de pensar en la vocació. El millor és el que Déu demana a cadascú; això és el millor per a cada persona. I una cosa no és més fàcil que l'altra. Perquè allò que Déu ens demana és on ens donarà la gràcia per a ser fidels i per a ser feliços”.

La clau n'és l'amor

A la pregunta d'Eva, que viu a Girona, sobre com viure la virtut de la pobresa, el Pare va indicar diverses idees: prescindir d'allò que

és superflu, estar despresos del que és necessari, no queixar-nos quan ens manca el que és de menester... “El límit del que és necessari i del que és superflu no és matemàtic” -va assenyalar-. “Depèn de les circumstàncies, no podem donar regles fixes”. Va recalcar la importància de la “consciència personal, amb sinceritat, davant del Senyor”. “El límit depèn molt de la finor d'ànima”, va dir. Hi va afegir: “És qüestió de considerar-ho davant del Senyor, amb llibertat, sense quadricular-nos”. Va proposar algunes preguntes que poden orientar-nos: “Jo, per què em queixo? Què em produeix una reacció de disgust? Cal veure si la queixa té fonament o és per caprici”. “L'amor -va concloure- n'és la clau”.

Pregar pel Sant Pare

El prelat de l'Obra va acabar recordant que hem d'estar sempre

contents i va demanar: "Que seguiu encomanant les meves intencions, les intencions del Papa, tota l'Obra, que és de cadascun de vosaltres, tant com meva."

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/el-prelat-de-
lopus-dei-a-barcelona-siguem-
sembradors-de-pau-i-alegria/](https://opusdei.org/ca-ad/article/el-prelat-de-
lopus-dei-a-barcelona-siguem-
sembradors-de-pau-i-alegria/)
(24/03/2026)